

Epistole ale lui Hristos

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 3

În epistola 2 Corinteni capitolul 3, apostolul Pavel ne prezintă pe Hristos în trei feluri:

- În primul rând, Hristos este scris pe inimile credincioșilor care constituiau adunarea din Corint (versetul 3).
- În al doilea rând Hristos este prezentat „tuturor oamenilor” prin această adunare (versetele 2 și 3).
- În al treilea rând, Hristos este Persoana vie în glorie – țelul pe care acești credincioși îl au înaintea lor (versetul 18).

Deci aici găsim planul lui Dumnezeu, ca în timpul absenței lui Hristos în lumea aceasta să fie pe pământ o ceată de credincioși, în a căror inimă este scris Hristos, prin care Hristos să fie prezentat și al căror subiect și țel este Hristos în glorie.

Dacă citim ultimele învățături emoționante ale Domnului date ucenicilor Săi, și dacă ascultăm cu reverență rugăciunea Domnului adresată Tatălui, devenim conștienți că atât la baza vorbirii cât și la baza rugăciunii stă marele adevăr, că credincioșii sunt lăsați înapoi în lumea aceasta, ca să prezinte pe Hristos – pe Omul care a intrat în glorie. Este planul lui Dumnezeu ca Hristos, cu toate că El nu mai este personal aici, să fie văzut din punct de vedere moral în poporul Său. De asemenea este evident că toate epistolele ne sfătuiesc cu insistență cu privire la privilegiul și responsabilitatea noastră ca credincioși să prezentăm ființa lui Hristos într-o lume care L-a lepădat și L-a scos afară.

În scrisorile deschise adresate celor șapte adunări în Apocalipsa ne este oferită o privire la Domnul, care umblă în mijlocul adunărilor, verifică starea lor și ne lasă să auzim sentința Lui cu privire la ele, în ce măsură ele au corespuns sau nu responsabilității lor. În final vedem că marea mulțime a acelor care mărturisesc Numele Lui nu numai că au eșuat total în prezentarea Ființei Lui înaintea lumii, ci au devenit așa de stricați și indiferenți față de El, că în cele din urmă vor fi vărsați din gura Lui și lepădați total. Vedem însă și că în mijlocul acestei mărturisiri mari vor fi unii până la sfârșitul istoriei Bisericii pe pământ, care chiar dacă au o putere mică, corespund totuși gândurilor Lui, prin aceea că prezintă ceva din frumusețea Ființei Sale.

Deci dacă știm că și în zilele de decădere este posibil să prezentăm ceva din Ființa lui Hristos, cu siguranță fiecare care iubește pe Domnul va spune: „Doresc să corespund gândurilor Domnului și să prezint în lume ceva din însușirile frumoase ale lui Hristos.”

Este adevărat că lumii îi este posibil să-și facă o imagine despre Hristos pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Dar, făcând excepție de Cuvântul lui Dumnezeu – pe care ea îl pune la

îndoială sau, chiar și atunci când Îl citește, nu-L înțelege – planul lui Dumnezeu este ca viața credincioșilor să fie o prezentare a lui Hristos, „cunoscută și citită de toți oamenii.”

Dacă aceasta este așa, atunci ni se pune întrebarea de cercetare a inimii: „La ce concluzie despre Hristos ajung oamenii lumii acesteia, a căror impresie despre Hristos ei trebuie să-o primească de la poporul Său, atunci când ei privesc viața noastră personală sau viața noastră colectivă ca popor al lui Dumnezeu?” Să luăm seama la cuvintele Domnului, care cercetează inima: „Prin aceasta vor cunoaște toți că Îmi sunteți ucenici, dacă aveți dragoste unii față de alții” (Ioan 13.35). Dacă aplicăm acest test la străngerile laolaltă cu care suntem uniți, nu trebuie noi atunci să ne plecăm capetele rușinați, amintindu-ne de ocaziile în care se recunoștea mai mult invidia, vorbirea de rău și calomnierea, în loc de „blândețea și smerenia lui Hristos”? Vrem să ne gândim, că, oricare ar putea fi împrejurările – și chiar dacă se spune să îndurăm reproșurile și umilirile – singura noastră misiune este de a prezenta Ființa lui Hristos. Cineva a spus: „Este mai bine să-ți pierzi haina, decât să renunți la Ființa lui Hristos.”

Dacă dorim să corespundem gândurilor Domnului și să prezentăm Ființa Lui înaintea lumii, vom face bine să luăm seama la învățăturile apostolului din această parte a Cuvântului lui Dumnezeu.

1. Hristos – scris în inimi

Să observăm mai întâi că apostolul numește pe acești credincioși „epistolă a lui Hristos”. El nu spune „epistole”, ci o „*epistolă*”, căci el se gândește nu numai la ceva valabil pentru fiecare în parte, ci la întreaga adunare, chiar dacă adunarea constă desigur din persoane individuale.

Să mai observăm, că apostolul nu spune: „Voi trebuie să fiți o epistolă a lui Hristos”, ci: „Voi *sunteți* epistolă a lui Hristos”. Dacă nutrim gândul fals, că noi trebuie să fim epistolă a lui Hristos, vom începe să vrem să obținem aceasta prin eforturi proprii. Aceasta ar conduce nu numai la o preocupare legalistă cu noi înșine, ci va exclude lucrarea „Duhului Dumnezeului celui viu”. Fapt este, că noi nu devenim o epistolă a lui Hristos prin eforturi proprii, ci prin Duhul lui Dumnezeu, pe care Hristos o scrie în inimile noastre.

Un creștin credincios este unul căruia Hristos i-a devenit prețios prin lucrarea Duhului în inimă. Nu simpla cunoaștere a lui Hristos cu capul, pe care și un om neîntors la Dumnezeu o poate avea, caracterizează pe un creștin credincios, ci Hristos, care a fost scris în inimă. Ca păcătoși, noi suntem împovărați cu păcatele noastre și recunoaștem că avem nevoie de Hristos. Noi găsim eliberarea când descoperim că Hristos în lucrarea Sa de răscumpărare a murit pentru noi, și că Dumnezeu a făcut cunoscut primirea acestei lucrări prin aceea că L-a luat pe Hristos în glorie. Noi ne odihnim în satisfacția lui Dumnezeu prin Hristos și lucrarea Sa și sentimentele noastre se îndreaptă spre Acela care ne-a binecuvântat așa de mult. „Pentru voi deci, care credeți, este prețuirea [sau: El vă este prețios]” (1 Petru 2.7). În felul acesta Hristos a fost scris în inimile noastre și noi devenim o epistolă a lui Hristos. Dacă nu suntem o epistolă a lui Hristos, atunci nicidecum nu suntem creștini.

2. Hristos – prezentat înaintea tuturor oamenilor

Dacă apostolul a prezentat că adevărata oștire creștină constă din credincioși în a căror inimă a fost scris Hristos, rezultă un al doilea mare adevăr. Pavel spune nu numai: „voi sunteți o epistolă a lui Hristos”, ci el spune și: „*fiind arătați* că sunteți epistolă a lui Hristos”, „*cunoscută și citită de toți oamenii*”.

Este ceva pentru o strângere laolaltă să fie o epistolă a lui Hristos, dar este cu totul altceva, ca strângerea laolaltă să fi într-o stare, că tuturor oamenilor li se descopere ceva din Ființa lui Hristos. Responsabilitatea unei strângeri laolaltă nu constă în aceea, că ea trebuie să trăiască așa fel, ca ea să devină o epistolă a lui Hristos, ci în aceea că ea, fiind conștientă că este o epistolă a lui Hristos, se comportă așa fel, că epistola este citită de toți oamenii. Dacă cineva scrie o scrisoare de recomandare, atunci el dorește prin aceasta să recomande persoana numită în scrisoare. Deci dacă Duhul lui Dumnezeu înscrie pe Hristos în inimile credincioșilor, atunci El face aceasta pentru ca ei toți împreună să devină o scrisoare de recomandare care recomandă pe Hristos lumii, adică ei printr-o umblare sfântă și separată prezintă dragostea lor unii pentru alții, blândețea și smerenia lor, bunătatea și harul, Ființa plăcută a lui Hristos.

Așa era la credincioșii din Corint. Ei într-adevăr nu au trăit așa cum trebuia, însă urmare primei epistole a apostolului ei s-au curățit de rău, așa că apostolul poate spune acum, că ei ca Adunare erau nu numai o epistolă a lui Hristos, ci erau o epistolă „*cunoscută și citită de toți oamenii*”.

Vai, ceea ce este scris ar putea să devină neclar, dar nu încetează să fie o epistolă, numai din cauză că este pătată și ștersă. Creștinii se aseamănă deseori cu o inscripție pe o piatră de mormânt veche. Se găsesc indicii ale unei inscripții, ici și acolo câte o literă mare, care dă impresia că pe piatră trebuie să fie scris un nume. Dar este așa de distrus, de deteriorat de vreme și murdărit, că scrierea cu greu se poate descifra. Probabil așa ne merge și nouă. Când Duhul înscrie pentru prima dată pe Hristos în inimile unei oștiri de credincioși, sentimentele lor sunt calde și viața lor colectivă vorbește clar despre Hristos. Scrierea proaspătă și clară este cunoscută și citită de toți oamenii. Însă cu timpul, din cauza lipsei de veghere și a lipsei judecății de sine se strecoară invidia, cearta și amărăciunea, și strângerea laolaltă încetează să mai redea imaginea despre Hristos.

Dar cu tot eșecul nostru, noi creștinii credincioși suntem o epistolă a lui Hristos, și rămâne adevărat, că este marele plan al lui Dumnezeu, ca toți oamenii să vadă Ființa lui Hristos în poporul Său. Avem aici deci o descriere frumoasă a adevăratei oștiri creștine. Este o oștire din credincioși, care se strâng în jurul lui Hristos, în a căror inimă este înscris Hristos, „nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe table de piatră, ci pe table de carne, ale inimii.” Așa cum oamenii au putut citi pe tablele de piatră ce cerea dreptatea lui Dumnezeu de la omul aflat sub Lege, tot așa astăzi lumea trebuie să citească în viața poporului lui Dumnezeu ce vrea să dea dragostea lui Dumnezeu omului aflat sub har.

3. Hristos – subiect și țel în glorie

Acum ne întrebăm, cum poate înscrierea lui Hristos în inimile poporului lui Dumnezeu să rămână clară și citibilă, așa fel ca în străngerile laolaltă ale poporului lui Dumnezeu Ființa lui Hristos să poată fi vizibilă tuturor oamenilor.

Răspunsul la această întrebare ne conduce la al treilea adevăr mare al acestui capitol. Hristos este revelat oamenilor numai dacă Hristosul viu în glorie este subiectul și țelul nostru. Așa scrie apostolul: „Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie” (versetul 18). Privirea la Domnul în glorie are putere transformatoare. Această putere transformatoare stă la dispoziție tuturor credincioșilor – tineri și bătrâni. „Noi toți”, nu numai: „noi apostolii” vom fi „transformați în același chip, din glorie spre glorie” prin privirea gloriei Domnului. Această transformare nu are loc nici prin eforturile noastre, nici prin osteneala noastră epuizantă de a deveni ca Domnul, și nici prin încercarea de a imita pe credincioșii fideli. Ea are loc prin privirea gloriei Domnului. Pe fața Lui nu este nici o acoperitoare, și dacă Îl privim, nu numai că va cădea orice acoperitoare a întunericului de pe inimile noastre, ci noi vom deveni tot mai mult asemenea Lui din punct de vedere moral – din glorie spre glorie. Privirea la Domnul în glorie ne ridică deasupra tuturor slăbiciunilor și eșecurilor, pe care le vedem în noi înșine, și deasupra oricărui rău din jurul nostru, și noi vom recunoaște desăvârșirea Sa și ne vom bucura de ea, așa cum se exprimă mireasa în Cântarea Cântărilor: „La umbra Lui m-am desfătat și m-am așezat; și rodul Lui este dulce pentru cerul gurii mele” (Cântarea Cântărilor 2.3).

Pe parcursul epistolei apostolul ne oferă probe de degustare ale acestui rod prețios. În capitolul 5.14 găsim, că „dragostea lui Hristos ne constrânge”. Dragostea lui Hristos ne este prezentată aici ca motiv adevărat pentru orice slujbă, fie ea pentru credincioși, sau pentru păcătoși. Expresia cea mai mare a acestei dragoste era moartea Sa. „Nimeni nu are iubire mai mare decât aceasta, ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi” (Ioan 15.13). Într-un alt loc citim: „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5.25). În fața unei astfel de dragoste apostolul a trebuit să spună: „Pentru ca cei care trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Acela care a murit și a înviat pentru ei.” Noi ar trebui să ne verificăm bine inimile noastre în lumina acestor locuri din Scriptură, cu privire la motivele noastre care ne călăuzesc în toate slujirile noastre. Este dragostea lui Hristos care ne constrânge, sau este dragostea egoistă? Trăim pentru noi înșine, sau trăim pentru El și suntem, asemenea Lui, pregătiți să ne uităm pe noi înșine ca să slujim altora în dragoste. Cineva a spus: „Vai, cât de des trebuie să ne reproșăm, că slujirea noastră este numai împlinirea unei obligații creștine, care într-adevăr are un plan bun, dar nu rezultă din conștiința proaspătă a dragostei lui Hristos în inimile noastre” (JND).

În 2 Corinteni 8.9 ajungem la o altă însușire plăcută a lui Hristos. Acolo citim despre „*harul Domnului nostru Isus Hristos*”. Apostolul intervine pentru sărmanii credincioși iudei, prin aceea că îndeamnă pe credincioșii bogați din Corint să satisfacă nevoile lor. Atât în versetul 6 cât și în versetul 7 el denumeste dăruirea ca fiind un „har”. După aceea ne prezintă pe Hristos ca Acela în care avem un exemplu excelent despre darul dăruirii. El era bogat, incomparabil

de bogat, însă pentru a satisface nevoia noastră mare, El nu numai a dat, ci *a devenit sărac*. El a devenit sărac din pricina noastră, pentru ca noi prin sărăcia Lui să devenim bogați. Prin întruparea ca om El a devenit sărac; ieslea din Betleem și casa sărăcăcioasă din Nazaret mărturisesc aceasta, și de asemenea și ceea ce El a spus în zilele slujirii Sale: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-Și plece capul” (Luca 9.58). Ca să câștige o femeie sărmană și ca să aducă celor mai răi păcătoși cele mai bune daruri ale cerului, El a devenit un Om sărman, nevoiaș și singuratic lângă o fântână. Exact acolo unde El ne-a deschis bogăția unui izvor de apă, care curge în viața veșnică, El a devenit așa de sărac, că a trebuit să ceară o înghițitură de apă (Ioan 4.7+14).

În 2 Corinteni 10.1 găsim alte roade înviorătoare, care au marcat viața lui Hristos. Mai întâi citim despre „*blândețea lui Hristos*”. Apostolul corectează duhul rivalității care a lucrat între credincioșii din Corint, prin care unii slujitori talentați se măsurau unii cu alții și voiau să se recomande pe ei înșiși. De aceea ei umblau în carne, luptau potrivit cărnii, se lăudau cu darurile lor, vorbeau despre ei înșiși, se lăudau cu lucrările lor și discreditau pe apostol. Ca să corecteze deșertăciunea și autoafirmarea lor, el le prezintă blândețea lui Hristos, care niciodată nu a insistat asupra drepturilor Lui sau să Se fi apărat; care, fiind insultat nu răspundea cu insultă. Marele preot putea să-L calomnieze, „dar Isus tăcea” (Matei 26.63). El a fost învinovățit pe nedrept de Pilat, însă „El nu i-a răspuns nici măcar un singur cuvânt” (Matei 27.14). Irod își bătea joc de El, „dar El nu i-a răspuns nimic” (Luca 23.9). Ce bine este, dacă și noi când suntem calomniați și umiliți înțelegem ceva din duhul Domnului și putem arăta blândețea Sa, care nu insistă la dreptul propriu sau la demnitatea proprie și nu se apără singur.

După aceea apostolul vorbește despre „*bunătatea lui Hristos*” – o altă însușire plăcută, pe care El a arătat-o mereu în vrăjmășia de care a avut parte. Dacă vrem să ascultăm de cuvântul Domnului și vrem să rămânem la adevăr, se vor găsi repede din aceia care sunt împotriva noastră și pun întrebări care conduc la ceartă. Dar „un rob al Domnului nu trebuie să se certe” (2 Timotei 2.24). Bunătatea lui Hristos vorbește despre felul în care El a acționat și a vorbit. Cât de des la noi este așa, că, chiar dacă motivele sunt bune și principiile pentru care intervenim sunt corecte, toate sunt distruse prin aceea că în comportarea noastră lipsește harul necesar și bunătatea necesară. Să ne gândim la cuvintele remarcabile ale psalmistului: „Bunătatea Ta m-a făcut mare” (Psalm 18.35). Vehemența noastră devine ușor autoritate, prin care noi ne înjosim în ochii altora, însă bunătatea ne face mari. Autoritatea este răsplătită cu autoritate, dar *bunătății nu te poți împotrivi*. „Roada Duhului este ... bunătatea” (Galateni 5.22).

În cele din urmă citim în 2 Corinteni 12.9 despre „*puterea lui Hristos*”. Apostolul vorbește despre slăbiciuni trupești, ocări, nevoi, prigoane și temeri. Prin experiență el a învățat că toate aceste lucruri sunt pentru „puterea lui Hristos” numai ocazii, ca ea să se reveleze și să păstreze pe credincios prin încercările prin care trece și să-l înalțe deasupra lor. Învățăm deci, că, oricare ar fi greutățile, harul Său ne este de ajuns și puterea Lui se desăvârșește în slăbiciuni.

2 Corinteni 3

Astfel nouă ni se amintește de către apostol – cu privirile noastre îndreptate spre Hristos în glorie – de desăvârșirile lui Hristos, prin aceea că el ne prezintă

- „dragostea lui Hristos”,
- „harul Domnului nostru Isus Hristos”,
- „blândețea lui Hristos”,
- „bunătatea lui Hristos” și
- „puterea lui Hristos”.

Dacă privim la Hristos în glorie și admirăm aceste însușiri morale plăcute, care se văd în chip desăvârșit la El, vom constata că rodul Său este dulce pentru cerul gurii noastre și, aproape fără să observăm, începem să arătăm ceva din Ființa Lui frumoasă și astfel devenim transformați în Chipul Său.

Deci Duhul Sfânt nu numai scrie pe Hristos în inimile noastre, prin care noi devenim epistole ale lui Hristos, ci prin faptul că El preocupă inimile noastre cu Hristos, El ne transformă în Chipul Său și prin aceasta păstrează clar cele scrise, pentru ca ele să poată fi citite de toți oamenii.

Ce mărturie minunată ar fi dacă lumea ar putea vedea în fiecare ceată mică din poporul lui Dumnezeu dragostea și harul și blândețea și bunătatea și o putere, care îi face capabili să se ridice deasupra tuturor împrejurărilor.

Fie ca noi să cunoaștem mai profund decât până acum, că potrivit planurilor lui Dumnezeu poporul Său trebuie să fie o epistolă a lui Hristos, care revelează pe Hristos tuturor oamenilor, în timp ce noi avem înaintea noastră pe Hristos în glorie ca singurul subiect și țel al nostru.